
WYMAGANIA PRÓBY WĘDROWNICZEJ

Próbę wędrowniczą przechodzi każda osoba, która chce zostać wędrownikiem. Jest to stały element wejścia do grupy wędrowników, bez względu na to, czy kandydat przechodzi wewnątrz drużyny wielopoziomowej, z drużyny starszoharcerskiej, czy przychodzi do harcerstwa. Celem próby jest poznanie idei wędrowniczej oraz uświadomienie harcerce/harcerzowi zasad funkcjonowania w zespole wędrowniczym. Przewidziana jest dla osób w wieku od 16 do 21 lat, lecz nie wyklucza to, że nie mogą jej realizować osoby starsze. Próba wędrownicza ma być motywatorem do podjęcia dalszego działania w drużynie wędrowniczej. Czas trwania próby wynosi od trzech do sześciu miesięcy.

Wyróżnikiem wędrowniczek i wędrowników oraz instruktorek i instruktorów pracujących z wędrownikami jest naramiennik wędrowniczy. Jest on symbolem wejścia do grupy i wyróżnia wędrowników spośród innych grup wiekowych, jest świadectwem pracy nad sobą i harcerskiej dojrzałości.¹

Podczas rozpisywania próby pomocnikiem kandydata jest opiekun próby. Jest to osoba posiadająca naramiennik wędrowniczy lub posiadająca stopień co najmniej Harcerza Orlego (Harcerki Orlej). Wskazuje on kierunek przeprowadzenia próby oraz pomaga w ułożeniu zadań. Próba powinna ona być realizowana w grupie wędrowniczej, w której działa kandydat. Jest ona weryfikowana przez organ mający takie zadanie w swoich kompetencjach – na przykład Kapitułę Wędrowniczą. Po rozpisanie próby wędrowniczej należy zgłosić się z opiekunem na spotkanie z organem weryfikującym, w celu ustalenia ostatecznego wyglądu próby. Po realizacji zadań próby również należy się zgłosić do organu weryfikującego, aby poznać ocenę przeprowadzenia próby (umieszczoną w rozkazie).

Wymagania próby wędrowniczej powinny być związane z konkretnym środowiskiem działania. Zadania znajdujące się w próbie powinny stwarzać pole do samodoskonalenia, być związane ze specyfiką wędrownictwa (ideą służby i wyczynu, kodeksem wędrowniczym, symboliką wędrowniczą, miejscem wędrownika w organizacji), być związane z drużyną wędrowniczą, do której się należy. Zadania nie powinny być zbyt trudne, aby mogły być możliwe do zrealizowania w czasie próby. Muszą jednak realizować ustalone wymagania.

Zestaw wymagań realizujący założenia próby wędrowniczej:

- rozumiem, do czego zobowiązuje mnie Kodeks wędrowniczy,
- znam symbolikę Wędrowniczej Watry,
- wykonałem (wykonałam) co najmniej jedno zadanie mające charakter wyczynu,
- podjąłem (podjęłam) się stałej służby na rzecz środowiska działania,
- znam konstytucję drużyny wędrowniczej, do której należę, jej historię i bohatera,
- zdobyłem (zdołałam) sprawność mistrzowską lub dwie sprawności trzeciego stopnia.

Instruktor pracujący z wędrownikami i niebędący w wieku wędrowniczym może zdobyć naramiennik uczestnicząc w szkoleniu z zakresu metodyki wędrowniczej.

Dla osób wstępujących do ZHP po ukończeniu szesnastego roku życia próba wędrownicza jest uzupełniana o próbę harcerki/harcera. Realizacja tej próby umożliwia zdobycie podstawowej wiedzy o harcerstwie, niezbędnej do podjęcia świadomej decyzji o pełnej przynależności do ZHP. Zakończenie próby wędrowniczej połączonej z próbą harcerki/harcera jest jednoznaczne z dopuszczeniem do złożenia Przyrzeczenia Harcerskiego.

W wyniku próby wędrowniczej harcerz staje się wędrownikiem i otrzymuje wręczony w sposób obrzędowy naramiennik wędrowniczy. Nadanie naramiennika jest normowane przez tradycje danego środowiska. Zasadą wspólną jest przyznawanie naramiennika przy ogniu. Nadanie naramiennika odbywa się zazwyczaj w gronie wędrowników i instruktorów, bezpośrednio z nadania opiekuna próby. Obrzęd nadania naramiennika można połączyć z obrzędem odnowienia Przyrzeczenia Harcerskiego.

---

¹ Zarys metodyki, Ewa i Ryszard Polaszewscy, 2003